

47383

Nedolžnim - otrokom -

- Za mladino -

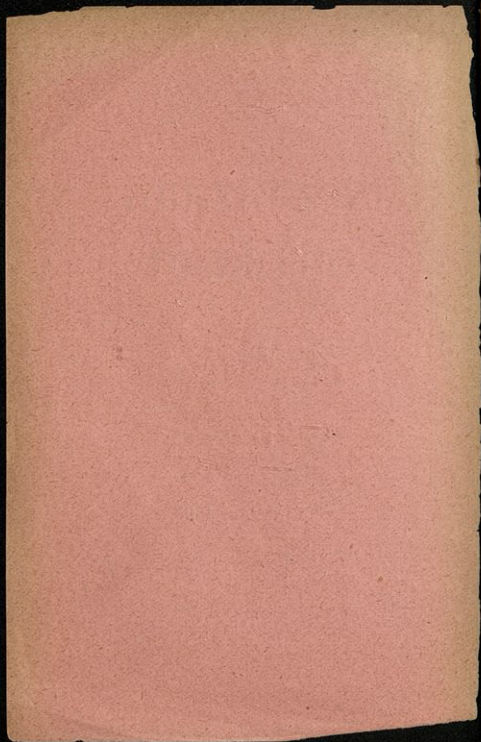
Spisal Fr. Ozvatič

V Ljubljani 1908.

Založilo „Katol. društvo detoljubov“.

Tiskala „Katoliška Tiskarna“.

Nedolžnim - otrokom -

- Za mladino -

Spisal **Fr. Ozvatič**

|| **V Ljubljani 1908.**

Založilo „Katol. društvo detoljubov“.

Tiskala „Katoliška Tiskarna“.

47383

03003814

Sveta nedolžnost.

Ljubi otrok! Poslušaj prav pazljivo, kajti povedati ti hočem nekaj o najlepšem in najboljšem, kar je dal dobri Bog tvoji duši, povedati ti hočem nekaj o sveti krstni nedolžnosti. Seve mi je to zelo težka naloga, ker je tvoj razum še majhen in ne more mnogo spoznati, sveta nedolžnost je pa nekaj tako čudno velikega in imenitnega. Vendar hočem ljubega Boga prositi za pomoč. On mi bo že dal prave besede, da jih boš ti, ljubi otrok, lahko razumel. — O ljubi Je-

zus, ki tako neskončno ljubiš nedolžne otroke, pomagaj mi, da jim resnico povem o sveti nedolžnosti! Otrokom pa daj milost, to čednost tako vzljubiti, da bodo pripravljeni vsak čas rajši izgubiti življenje, kakor svojo nedolžnost.

Kaj je sveta nedolžnost?

Ljubi otrok, natanko ti tega povedati ni mogoče. Toda popisati ti jo hočem takole: Nedolžnost je neizrekljivo lepa svetloba tvoje duše. Pri svetem krstu si jo prejel. Ko si prišel na svet, je bila tvoja duša grda, umašana, Bogu se je gnjusila in prav nič je ni imel rad, ker je imela na sebi izvirni greh. Kmalu potem pa si bil krščen. Duhovnik je vlil na tvojo glavico krstne vode in govoril: »Jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha.« In zdaj je postalo naen-

krat vse drugače v tvoji duši. Izvirni greh je izginil, hudi duh je moral pobegniti in zapustiti tvoje srce. Namesto njega je prišel v tvojo dušo prebivat Sveti Duh. Tvoja duša ni bila več grda, umazana, ampak čista in lepa, tako čudežno svetla, da je bila prava podoba Boga samega. Zato jo je Bog zdaj neskončno ljubil in rad imel, in ti si bil njegov otrok, otrok božji. Ta neizrečeno lepa svetloba tvoje duše torej, vsa ta lepota, s katero te je sv. krst naredil Bogu tako ljubznivega in dragega, to je tvoja nedolžnost. O zahvali se ljube-
mu Bogu, že zdaj takoj za to neizmerno lepoto, ki jo je dal v sv. krstu tvoji duši. To prekrasno svetlobo svoje duše pa bi si rad tudi vedno ohranil, kaj ne, ljubi otrok? O tedaj pač moraš priden biti! Če storiš si-

cer kak mali greh, še ne izgubiš te prečudne svetlobe na svoji duši, pač pa postaja ista manjša in slabejša. Ako bi pa storil kak velik, smrten greh (— česar te Bog varuj! —), o ljubi otrok, potem bi bilo, kakor če v trdi noči ugasneš luč. Naenkrat bi nastala tema v tvoji duši. Vsa lepota in vsa svetloba svete nedolžnosti bi izginila za vedno.

Res, da si moreš milost božjo zopet pridobiti in svojo dušo zopet očistiti greha v dobri sv. spovedi. Toda v oni prelepi svetlobi nedolžnosti se ne bo tvoja duša svetila nikdar več. Lahko postaneš spokoren, toda nikdar več nedolžen otrok.

Da boš, ljubi otrok, imel veselje nad nedolžnostjo in iz vsega srca ljubil in čislal to krasoto svoje duše, ti hočem nekoliko povedati o vred-

nosti in o lepoti svete nedolžnosti. Pa tudi kaj ti je treba storiti, da si ohraniš to dragoceno čednost.

1. O vrednosti nedolžnosti.

Koliko je vredno tvoje nedolžno srce? Ah, kaj ti naj odgovorim na to! Vredno je toliko, da tega jaz nikakor ne morem izreči in ti tega ne razumeti. Misli si n. pr. tole: ti dobiš en zlat, ki je vreden 20 kron; pač imaš nepopisno veselje s tolikim denarjem. In ker imaš tako rad zlati denar, stori ljubi Bog, da dobiš zelo dosti takih zlatov. Skrbno si jih devaš vkup, in že imaš eno veliko omaro polno suhega zlata. Kaj ne, koliko je vredno to zlato! Zdaj pa si misli, da še dobiš vedno več in več zlatih cekinov. Nimaš jih že kam devati.

Začneš jih vsipavati v hiši v kot. Tukaj je kup vedno večji in večji, v sobi pa je vedno manj prostora. Sčasom moraš iz hiše iznositi mizo, stole, klopi, postelje in vse, kar je bilo pred notri. Po celi hiši imaš zdaj polno zlata gori do oken. O koliko je zdaj vredno to zlato? Mnogo milijonov že. Naj bo! Ljubi otrok, tvoja nedolžnost je vredna veliko več. Torej boš moral še nositi v hišo več zlata. In zopet nosiš in nosiš, tako da je vsa hiša gori do stropa nabito polna s samim suhim zlatom. Koliko je zdaj vredno to zlato? Kaj ne, v glavi se ti že vrti in kar temno ti prihaja. Ne moreš si niti misliti, koliko je vredno toliko zlata. Pa, ali je zdaj vse to že toliko vredno, kolikor tvoja nedolžnost? O ne, otrok moj, nedolžnost je vredna še veliko, veliko več!

Ali pa vzamiva najlepši in najdragocenejši kamen, ki se mu pravi dijamant ali demant. Demanti so veliko več vredni, kakor zlato. Ako bi imel ti, ljubi otrok, lepo zbrušeni demant, tako velik, kakor oreh, bil bi ta vreden že kakih 100 milijonov kron. In če je demant le malo večji, je vreden takoj nekaj milijonov več. Sedaj pa povej, koliko bi bil vreden lep demant tako velik, kakor jabelko, ali kakor tvoja glava? Koliko bi dobil zanj, če bi bil tako velik, kakor si ti sam? Ali kakor je peč, ali vaša hiša velika? Toda zopet moram reči: tvoja nedolžnost, ljubi otrok, je vredna še veliko več. Da, če bi napolnil vse doline cele zemlje od tal gori do vrha najvišjih gor s suhim zlatom, tvoje nedolžno srce bi bilo še vedno več vredno, kakor vse to zla-

to. In če bi imel tako velik demant, kakor je ves svet, je nedolžnost vredna še več, in sicer neizmerno več. Zlato in demanti niso nič drugega nego prah, tvoja nedolžnost pa je nekaj nadnaravnega, nekaj nebeškega, nekaj božjega. Vrednost nedolžnosti se torej res ne da niti izreči, niti popisati, niti razumeti. Iz tega pa sledi, da svoje nedolžnosti ne smeš prodati za nič na svetu, ne za ves svet. In vendar se žalibog najdejo ljudje, ki prodajajo svojo nedolžnost za najmanjšo ceno. Za nekaj krajcarjev, ki so si jih po krivici pridobili, za košček mesa, ki so ga v petek jedli, ali za kako kratko grešno veselje ali prepovedano uživanje itd. prodaja svojo tako dragoceno nedolžnost. Onespametni! Ali hočeš tudi ti, ljubi otrok, svojo nedolžnost pro-

dati kdaj za tako sramotno ceno? O ne, ne! Tega ne boš, ne moreš storiti nikdar. Le pomisli vselej, koliko je vredna tvoja nedolžnost. Zato pa skleni: nikdar nočem smrtno grešiti! Rajši hočem umreti, kakor živeti brez nedolžnosti.

2. O lepoti nedolžnosti.

Zakaj pa je nedolžnost toliko vredna? Nedolžnost je zato toliko vredna, ker je tako neizmerno lepa.

Bilo je nekega večera sredi zime. Vse je že spalo, le jaz sem še bedel. Preden grem spat, stopim k oknu in pogledam proti jasnemu nebu. Tu so mi oči kakor obvisale na nebesnem obloku. Ah to je bila krasota. Zvezdica pri zvezdici, ena večja, druga manjša, vse pa tako čarobno žarijo in se lesketajo, in krog njih je nebo

tako mirno, tako čisto, tako jasno. Celo nebo me strmečega nekako vpraša po usticah tisočerih zvezd: Ali me ni dobri Bog ustvaril lepega? Da, res, lepo je Bog naredil nebo, lepe zvezdice, ne morem se te lepote nagledati, ne je popisati. Le molče sklenem roke in hvalim Boga, ki je v svoji neskončni dobroti ustvaril tako krasno nebo s svojimi tisočerimi zvezdicami nad nami. Toda, otrok moj, jaz poznam še nekaj lepšega. Tvoje srce v sveti nedolžnosti je še veliko, veliko lepše. Veseli se vendar te lepote. — Danes zarana sem šel doli na naš vrt. Tukaj je vse polno cvetličič, druga pri drugi, v vseh barvah, vsake velikosti. Celi grmi rdečih rož, vse polno modrih vijolic in raznovrstnih klinčkov, bele lilije, rumene trobentice, pisani tulipani, ve-

like gatrože, razne mačice in kako se že imenujejo vse te cvetice. Da, to je pravi raj, si mislim; kaj lepšega si človek pač skoro misliti ne more. Tu pa se prikaže izza gor jutranje solnce in obsije s prvimi žarki naš vrt. Ah, zdaj šele je postal vrt lep, čaroben. To bi moral videti, ljubi otrok. Črez noč je namreč padla rosa na cvetice in na vsakem lističu, na vsakem cvetu so visele majhne kapljice. Ko so prvi žarki jutranjega solnca dosegli te kapljice, se je videlo v vsaki kapljici polno barv, prav takih, kakor jih vidimo v lepi mavrici na nebu. Ves vrt je žarel in se lesketal v teh krasnih barvah, vse je migljalo, kakor bi postalo živo. Bilo je, kakor da bi se sami biseri navesili po vseh rastlinicah in vseh cvetkah. Ne morem povedati, kako krasno je vse to

bilo. Nisem mogel drugače, kakor da sem hvalil iz vsega srca dobrega Boga za toliko naravno lepoto. Poleg tega pa je še prihajal od vseh cvetic tako sladko prijeten duh. Drobni ptički so skakljali po drevju ter žvrgoleli najlepše svoje pesmice v zelenem vejevju, skozi veje je pihal čisto narahlo hladni veterček, prav kakor bi mi hotel prinesiti jutranji pozdrav od ljubega Boga. O res, lepo, prekrasno je pomladansko jutro. Vendar vem za nekaj še lepšega. Tvoje nedolžno srce, moj ljubi otrok, je še mnogo, mnogo lepše, kakor najlepše pomladno jutro. Zimska noč in pomladno jutro, to so le odsevi lepote božje. Tvoja duša v krstni nedolžnosti pa ni le odsev, ampak del lepote božje same, podoba neskončno lepega Boga samega. Povej mi torej,

ljubi otrok, ali boš kdaj tako nespa-
meten, da bi to nedopovedljivo lepoto
svoje duše žrtvoval za sramotno ce-
no smrtnega greha? Le eden smrtni
greh, in ti nimaš več vse te lepote,
ti nisi več ljubezniv, nedolžni angel,
prekrasna podoba božja, ampak ti si
ostuden, gnjus v očeh božjih, si po-
doba grdega hudiča. Zato pa le smrt-
nega greha nikdar! Rajši umreti, ka-
kor izgubiti prelepo nedolžnost!

3. Še večja vrednost nedolžnosti.

Poslušaj, ljubi otrok, kaj daje ne-
dolžnosti še večjo vrednost. Prečud-
na lepota in jasna svetloba tvoje ne-
dolžne duše ljubemu Jezusu dopada
tako, da hoče biti On sam tvoj pri-
jatelj. Oh, otrok, pomisli, kaj se pravi
to. Ako bi prišel k tebi cesarjev sin
in bi ti rekel: »Ti, jaz hočem biti tvoj

prijatelj,« ali te ne bi veselilo to prav posebno? Toda kaj bi imel ti od tega, če bi prišlo tako. Saj bi imel za prijatelja vendar le samo človeka, ki mora vsak dan, kakor ti, prositi Boga za vsakdanji kruh. Jezus pa je cesar vseh cesarjev, On je sin Gospoda nebes in zemlje, Jezus je sam pravi Bog. In ta Jezus je tvoj prijatelj. O to pa že nekaj pomeni, kaj ne, ljubi otrok? Jezus, delivec vsega dobrega, vir vseh čednosti, začetnik vse svetosti, on sam je tvoj prijatelj!

Pa pride še lepše! Svetloba in čudežna lepota tvoje nedolžne duše te naredi naravnost brata (sestro) ljubelega Jezusa. O sladka beseda, o sveta nebesa! Jaz sem brat (sestra) Jezusa. Jezus je torej moj brat. To dobro, blago srce Jezusovo me ljubi, kakor ljubi brat svojo sestro, samo

da še neizmerno bolj močno, bolj pri-
srčno in nežno. O kako nedopovedlji-
va je moja sreča! Povej torej, otrok
moj, ali hočeš vedno tako živeti, da
bo ljubi Jezus lahko vedno tvoj naj-
boljši prijatelj, tvoj najljubeznivejši
brat? Ali hočeš morda kdaj Jezusa
zavreči, ga od sebe pahniti s smrtnim
grehom ter mu reči: jaz ne potrebu-
jem, nočem nič več tebe, nočem te
za prijatelja, ne več za svojega brata;
jaz hočem imeti za prijatelja rajši hu-
diča, hočem biti rajši njegov, kakor
tvoj? Povej, ljubi otrok, ali hočeš
kdaj tako ravnati? O ne, kaj ne, da
ne! Tega¹ nočeš nikdar, zato pa ni-
kdar ne stori smrtnega greha. Kajti
v tistem trenutku, ko bi storil velik
greh, bi Jezusa zavrgel ter se izročil
hudemu duhu. Če si vzel to zaresno,
tedaj boš zopet vskliknil: O le smrt-

nega greha nikdar! Rajši umreti, kakor nedolžnost izgubiti!

Naj te še končno opozorim na to in ono, kar imaš dobrega od nedolžnosti. Ako si ohraniš sveto nedolžnost, tedaj imaš že na tem svetu pol nebes. Kolik mir, koliko veselje, kolika sreča biva v srcu, ki živi v lepoti krstne nedolžnosti!

Nadalje je tudi vse, karkoli storiš, če le ni kaj hudega, vse ti je zaslužno za nebesa. Vsaka misel, vsaka beseda, vsak korak, vsako delo, celo jesti, piti, spati, vse to so biseri, s katerimi si pripravljaš prekrasno krono, ki bo enkrat dičila tvojo glavo v nebesih. Če ohraniš nedolžnost, prideš kdaj prav gotovo v sveta nebesa. Umiral boš, kakor sv. Alojzij. Ta nedolžni mladenič skoro že ni mogel pričakati smrti. In ko so mu naznanili,

da bo kmalu umrl, tedaj je postal ves vesel in radosten je klical: »O gremo, gremo z veseljem!« — »Kam pa Alojzij?« — »V nebesa, v nebesa!« — Tako bo tudi tebi pri srcu, ljubi otrok, kadar ti bo zaklical predobri Bog: Pridi, pridi, nedolžna duša, pridi v nebesa. Zapusti kraj žalosti in trpljenja, kraj skušnjav in boja, ter pridi v svojo prelepo domovino, v presrečni kraj miru in veselja. Pridi k angelom, pridi v naročje Marije, pridi na srce svojega Jezusa!« O kako lepa, kako blažena je smrt človeka, ki umrje v nedolžnosti! Da, ljubi Bog! vselej hočem rajši preje umreti, kakor kdaj izgubiti nedolžnost!

4. Katere pripomočke moraš rabiti, da ne izgubiš nedolžnosti.

Ljubi otrok! zdaj si že večkrat molil z menoj: rajši umreti, kakor ne-

dolžnost izgubiti. Ali pa tudi veš, kako težko je, si ohraniti sveto nedolžnost? Hudi duh, hudobni ljudje in tvoje lastno meso te hočejo spraviti ob nedolžnost, in poskušajo vse, da bi te oropali te dragocene čednosti. Po noči in po dnevu, doma in na poti, povsod te bodo zalezovali, ti zvito in lepo govorili, ti kazali, kako prijetno in veselo je bilo uživati to in ono, poskusiti to in ono. Dobrikali se ti bodo ali ti žugali, morda te celo silili v greh. Ubogi otrok, ali boš ostal stanovit? Ali boš premagal vselej vse te sovražnike svoje nedolžnosti? Vidim pač, da stiskata strah in skrb tvoje srce, da se treseš pred tolikimi nevarnostmi. Toda le pogum, ne obupaj! Spomni se: Jezus je tvoj prijatelj, tvoj brat. On ti bo pomagal, on ti bo dajal moč, on se bo za te voj-

skoval. In če je vseмогоčni Jezus s teboj, tedaj se ti ni nič bati, tedaj boš vselej zmagal ter ostal nedolžen. Vendar pa ljubi Jezus hoče, da se vojskuješ, kolikor je v tvojih močeh, sam. Zato pa moraš posebno skrbno rabiti te tri pripomočke:

Prvič: Pridno moraš moliti. Kakor rožica dežja, tako potrebuje rožica tvojega srca, tvoja nedolžnost molitve. Vsak vojak, ki se hoče vojskovati, mora imeti orožje. Tudi ti se moraš vojskovati, in tvoje orožje je molitev.

Moliti, moraš torej posebno rad in veliko moliti in pobožno moliti, ako hočeš ostati nedolžen. Ako ti je mogoče, idi vsak dan k sveti maši in moli tam posebno, da si ohraniš nedolžnost. Prosi prečisto Devico Marijo, da te naj varuje in vzdihni več-

krat k njej: »O moja nebeška mati Marija, varuj ti mojo nedolžnost! Moj sveti krstni patron in moj ljubi angel varih, branita me pred sovražniki moje nedolžnosti!« Ko zjutraj vstaneš, naredi vsak dan trdni sklep: danes hočem ostati nedolžen! O Jezus, blagoslovi me in mi pomagaj!

K molitvi še tudi posebno spada to, da rad in pogostokrat prejemaš sv. zakramente, sv. pokořo in presv. Rešnje Telo; kolikokrat, to vprašaj spovednika ali pa gospoda kateheta.

Drugič: Ako hočeš nedolžen biti, moraš hudobnežem spota iti. O koliko otrok je že izgubilo nedolžnost, ker se niso ogibali hudobnih tovarišev. Ljudje, ki preklinjajo ali lažejo, ki grdo govorijo ali kaj nesramežljivega počenjajo, ali hočejo kaj takega storiti, česar ne bi mogel tvoj angel

varih gledati, kakor taki, ki ob petkih jejo meso ali ob nedeljah nočejo iti k sveti maši, ljudje, ki o sveti veri in o duhovnikih slabo govorijo in zmerjajo, taki, ljubi otrok, so hudobni, brezbožni ljudje. O prosim te, ogiblji se takih, beži pred njimi, če hočeš ohraniti lepo, svetlo svojo nedolžno dušo.

Tretjič: Dokler hočeš nedolžen biti, ne smeš v nevarnost sam rad iti. Ne hodi v nobeno hišo, k nobeni zabavi, kjer je nevarnost, da grešiš, da izgubiš nedolžnost. Bodi prav posebno vselej in povsod sramežljiv. Obrni svoje oči hitro proč, kjer bi utegnil videti kaj nespodobnega. Nikdar ne maraj poslušati onih, ki govorijo kaj grdega. Zapri svoje srce, ako skuša priti vanj hudi duh s kako nečisto mislijo, in kliči: O Marija, pomagaj mi!

ter misli hitro na Boga, na smrt, na nebesa. Tvoje telo je postalo po sv. krstu tempelj sv. Duha, je sveta posoda nebeško lepe nedolžnosti, zato pa ti mora biti tako častljljivo in sveto, da ga ne boš nikdar skrunil ne sam ne s kakim nespodobnim pogledom ali dotikanjem, pa tudi nikomur drugemu nikdar ne pustil kaj takega storiti.

Predno odložiš te vrstice, stopi pred križ in poglej v krvavi obraz svojemu ljubemu Jezusu ter poslušaj, kako te On, posebno zdaj, s križa živo vpraša: Moj ljubi otrok! Povej mi torej, ali hočeš ostati nedolžen? Ali nočeš nikdar in za nobeno ceno prodati dragocene, prekrasne svoje nedolžnosti? Ali hočeš vedno biti moj prijatelj, moj brat? Hočeš do smrti? Ali hočeš vse zapovedi,

božje in cerkvene, zvesto spolnovati? Ali hočeš tudi vse te pripomočke skrbno rabiti? Hočeš vse to? — O ljubi otrok, tedaj pa drži svojo besedo, ostani zvest svoji obljubi, saj velja tvojo časno in večno srečo!

Blagoslov troedinega Boga Očeta in Sina in sv. Duha pa naj pride črez te in ostane vedno s teboj, da boš nedolžno živel in v nedolžnosti umrl!

O le smrtnega greha ne!

Ljubi otrok, v razpravi o sveti nedolžnosti si tolikokrat sklenil, se varovati smrtnega greha, ki te oropa nedolžnosti in vse sreče, ki je v zvezi s to sveto čednostjo. Zato pa ti moram zdaj še nekoliko natančneje govoriti o smrtnem grehu ter ti še bolj pojasniti to največje in edino hudo na svetu. Lepo te torej zopet prosim,

premišljuj z menoj to strašno pošast, da dobiš še večji strah in grozo pred njo, ter se ne daš za nobeno ceno zapeljati v smrtni greh, ne od hudega duha, ne od hudobnih ljudi, pa tudi ne od svojega lastnega mesa.

Odgovoriti pa ti hočem na tri vprašanja: 1. Kdo stori smrtni greh? 2. Kaj je smrtni greh? 3. Kakšno škodo ti stori smrtni greh?

Tebe ljubi Bog, pa prosim iz globine srca, pomagaj mi, daj mi prave besede, da bom vse tako povedal, kakor v resnici je, da bom to gnjusobo smrtnega greha tako opisal, kakoršna je, kajti le tedaj bo vzbudila moja beseda v srcu tega nedolžnega otroka stud in trdni sklep: o le smrtnega greha ne!

1. Kdo stori smrtni greh.

Smrtni greh stori, kdor prelomi božjo postavo v kaki važni reči, in sicer tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj. Božja postava je to, kar nam Bog sam, ali pa po sveti Cerkvi zapoveduje. Kar nam zapoveduje Bog sam, to imenujemo božje zapovedi, kar pa po sveti Cerkvi, to pa cerkvene zapovedi. Smrtni greh stori tisti, ki prelomi eno ali več božjih ali cerkvenih zapovedi, in sicer v kaki važni reči, pa tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj. Tukaj si, ljubi otrok, vsako besedo natančno oglej. Pazi torej na te tri reči: važna reč, jasno spoznanje, popolno privoljenje. Te tri reči, ki so potrebne, da je storjeni greh res velik ali smrtni, ti hočem pojasniti.

Prvič: važna reč. Kaj pa je to? Važna reč je nekaj imenitnega, nekaj velikega, nekaj, kar se ljubemu Bogu zelo zameri, nekaj, kar je On strogo prepovedal, nekaj, kar bo Bog zelo kaznoval. Hočem ti našteti nekatere »važne reči«. Če kdo tega ne veruje, kar je Bog razodel, ali kar nam po svoji sveti Cerkvi zapoveduje verovati, ali če kdo Boga zasramuje ali preklinja, ali v nedeljo k sveti maši ne gre, ali pa zamudi glavni del iste, ali če brez sile opravlja težka dela v nedeljo, ali če starše zelo žali in jezi, ali če kdo koga umori ali zelo poškoduje, ali če kaj nesramežljivega rad premišlja, gleda, govori, ali stori, če komu naredi znatno škodo na premoženju ali na dobrem imenu, ali če ob prepovedanih dneh je meso, komu smrt želi ali kaj družega hu-

dega itd. Take in tem podobne reči se imenujejo »važne reči«, in kaj takega je prvo treba, da je greh velik ali smrtni. Kdor pa ne prelomi kake zapovedi v važni reči, on tudi smrtno ne greši.

Da je prelomitev zapovedi velik greh, je treba še drugič jasne gaspoznanja. Jasno spozna svoje dejanje tisti, ki ve, da je to greh, kar dela. Ti n. pr. ješ meso v petek, pa ne veš, da je petek. Ali si prelomil zapoved v važni reči? Gotovo. Ali si storil smrtni greh? Ne, ker nisi vedel, da je petek. — Ali ti ukradeš pri sosedovih zlat, pa si mislil, da je bil nov, svetel vinar. Ali si s to tatvino prelomil božjo postavo v važni reči. Da! Si storil smrtni greh? Ne! Ker nisi vedel, da je denar toliko vreden, ampak si ga imel le za vinar ter

si hotel vzeti le vinar. — Otrok je kaj zelo nespodobnega storil, tako da njegov angel varih tega ne bi mogel gledati, ampak bi si sramežljivo zakril obraz; pa otrok prav nič ni vedel, da je to, kar dela, velik greh, kajti če bi to znal, bi nikakor ne storil. Tak otrok je sicer prelomil važno reč, vendar ni smrtno grešil, — ker greha ni spoznal. Da torej kdo smrtno greši, je potrebno, da celo dobro ve: to, kar zdaj mislim, želim, govorim, delam, ali drugemu storiti pustim, to je smrtni greh.

Vendar pa še je tretjič treba tudi popolnega privoljenja v grešno dejanje. Popolnoma privoli v greh tisti, ki res tudi hoče to storiti, kar je grešno, ki res hoče prelomiti božjo postavo v kaki važni reči. Ti bi rad šel v nedeljo k sveti maši,

toda mati te pozabič zaklenejo v hišo, in tako nisi bil pri sveti maši. Ali si prelomil božjo postavo v važni reči? Da! Si storil to vedoma, to je, ali si vedel, da je to greh, če se ne gre v nedeljo k sveti maši? Da! Ali si storil smrtni greh? Ne, ker nisi sam rad storil greha. Na misel ti pridejo zelo grde misli; nekoliko se jih braniš in ti niso po volji, ker ne bi rad žalil Boga, vendar pa se premalo prizadevaš, jih odpraviti, čeravno bi ti bilo ljubše, da jih ne bi imel. Ali si storil smrtni greh? Ne, ker si le deloma priyolil, k smrtnemu grehu pa je treba popolnega privoljenja. — Menda boš zdaj razumel, kdo stori smrtni greh, zato ti hočem odgovoriti na drugo vprašanje.

2. Kaj pa je smrtni greh.

Smrtni greh je najhujše, najgnjusnejše, najstrašnejše, kar si, ljubi otrok, misliti moreš.

a) Smrtni greh je u p o r proti Bogu. Že več tisoč let krožijo zvezde na obnebu in tako lepo lesketajo ter pošiljajo svojo luč sem doli na zemljo. Vsak dan izhaja ljubo solnce in zvečer zopet zaide za gore. Zakaj pa vse to? Pač zato, ker jim je Bog tako zapovedal. Vsako pomlad priklje neštevilno trav in cvetic iz zemlje, drevje ozeleni in cvete, ptičice prepevajo, metuljčki letajo. Zakaj vse to? Ker jim je Bog tako velel. — In zgoraj v nebesih prepevajo neštevilni angelci in hvalijo neprenehoma Boga, na zemlji pa varujejo ljudi, molijo za nje ter jim tako pomagajo v nebesa. Zakaj delajo vse to? Bog

jim je zapovedal. — Zdaj pa poslušaj, ljubi otrok. Tebi je Bog dal telo in dušo in je rekel: imej to in rabi oboje v mojo čast. Saj si se učil v katekizmu, da je Bog ustvaril človeka, da mu služi. Ti torej nisi za nič drugo na svetu, kakor da Boga ubogaš, da mu služiš. Imaš oči, ušesa, jezik, roke in noge, imaš razum in voljo, vse to pa le radi tega, da z vsem tem služiš Bogu. Kaj pa se zgodi, kadar storiš smrtni greh? Ti se takorekoč postaviš pred Boga in rečeš: jaz sicer vem, da tebe ubogajo in ti služijo sonce, mesec in zvezde; tudi vem, da te ubogajo kameni, rastline in živali, grom in blisk, in vsa narava in vse, kar si ustvaril; vem, da ti angeli zvesto služijo ter delajo le to, kar ti hočeš; toda jaz, jaz pa ti ne bom služil, ne te poslušal, ne te

ubogal! Vem sicer, da si strogo prepovedal to, a kaj to meni mar, jaz bom to vendarle storil. Glej, ljubi otrok, tako govoriš proti Bogu ti, revni črv, proti neizmernemu, neskončnemu in vsemogočnemu Bogu. Ali spoznaš zdaj, kako grdo, kako strašno je to? Moj otrok, tako pač ne boš nikdar ravnal, kaj ne? Zato pa le nobenega smrtnega greha ne!

b) Smrtni greh je strašna ne-h v a l e ž n o s t proti Bogu. Če bi bil Bog proti nam zelo strog, trd, neusmiljen in krivičen, tedaj bi se še dalo razumeti, ako bi se mu človek uprl ter mu odrekel ubogljivost in pokorščino. Toda tak ni Bog. Ljubi Bog je do nas neskončno ljubezniv in usmiljen, prizanesljiv in dober, On je naš najboljši oče. Ali ti ni dal Bog telesa in duše in vsega, kar si in kar

imaš? Ali te ne ohranja in vzdržuje vsak trenotek le edino On? Kdo ti ohranja zdrave ude, kdo da pamet in prosto voljo? Ali ni torej Bog dober, ljubezniv oče? O gotovo. In ko si vsled Adamovega greha izgubil nebesa, ali ni Bog svojega lastnega Sina poslal na zemljo, da je za tebe trpel in umrl, te rešil pekla in večnega pogubljenja ter ti zopet nazaj pridobil nebesa in večno srečo? Ali ni Bog usmiljen, blag? Med mnogo milijoni ljudi je tebe, ljubi otrok, Bog izvolil, da si rojen kot katoliški kristjan, da imaš pobožne starše, da imaš svete zakramente in toliko milosti v sveti Cerkvi. Tebi je dal Bog nedolžnost v sv. krstu, — mnogo tisoč drugim ne, — tebe je v sveti birmi potrdil v dobrem, tebi daje priložnost, da očistiš grehov svoje srce v zakra-

mentu svete pokore, tebi daje nedopovedljivo srečo svetega obhajila, ti imaš sveto mašo in še toliko, toliko drugega. Reci torej, ali ni Bog tvoj ljubi, dobri oče? Tako mnoge in velike dobrote pa tirjajo hvaležnost. Kadar tedaj storiš smrtni greh, kako zahvalo daješ takrat Bogu! Namesto zahvale ga žališ, kolikor le moreš, mu delaš največjo krivico. Ali ni to grdo? Ah, pa kako! Otrok moj, ne bodi vendar nikdar tako nehvaležen. O le smrtnega greha nikdar!

c) Smrtni greh je neusmiljenost, krutost nasproti ljubemu Jezusu.

Pri svetem krstu si slovesno obljubil, Jezusa ljubiti in njegove zapovedi izpolnjevati. Takrat si prisegel, da se odpoveš hudemu duhu in vsem njegovim delom, to je, prisegel si,

da ne boš storil nobenega smrtnega greha. Ako pa smrtni greh storiš, tedaj prelomiš to sveto prisego, odrečeš ljubemu Jezusu svojo ljubezen, zapustiš njega, svojega ljubega Odrešenika, ter se podaš v službo satanovo. In z vsakim smrtnim grehom se takorekoč vnovič križa Jezus Kristus. V resnici sicer Jezus ne more več trpeti in ne umreti, toda ali ni že trpel zavoljo smrtnih grehov? Vsak smrtni greh je torej kriv vsega tega, kar je ljubi Jezus trpel. Zdaj pa premisli, ljubi otrok, kolika neusmiljenost je, nedolžnega Jezusa, ki ti je storil toliko dobrega, in edino le dobrega, tega Jezusa tirati vun na Oljsko goro, tam polniti njegovo Srce s toliko žalostjo, da ga kri oblije same bridkosti. Kolika krutost je, ga privezati slečenega k stebru ter

ga s strašnimi biči biti in pretepati, dokler ni po celem telesu vse sama rana. Kako nedopovedljiva neusmiljenost je, temu izmučenemu in od temena do podplatov s tako hudimi ranami obdanemu Jezusu naložiti težki križ ter ga tako vleči tje na goro Kalvarijo! Kako grozovita surovost je, Jezusa, namesto da bi ga rad imel, vreči na križ, mu razpeti roke in noge ter jih prebiti z ostrimi žreblji! In Jezus toži v strašnih bolečinah, s solznimi očmi gleda doli s križa na tebe ter ti govori: oh, moj ljubi otrok, ne delaj tega! Glej, kako to boli; saj ti nisem nič storil, usmili se me! Ti pa se ga ne usmiliš, ampak vzameš še ostro sulico ter mu jo zasadiš globoko v srce! — Moj otrok, ali to ni neusmiljeno, ali to ni kruto? Tolike neusmiljenosti in kru-

tosti pa si kriv, če storiš smrtni greh. Ali torej hočeš kdaj tako ravnati z ljubim Jezusom, hočeš kdaj do njega biti tako neusmiljen? O ne, ne! Tedaj pa le smrtnega greha nikdar!

3. Kakšno škodo ti stori smrtni greh.

Smrtni greh te oropa nedolžnosti in ti vzame posvečujočo milost božjo. Imeti milost božjo je sreča tako velika, da tega ne more nikdo na tem svetu razumeti. Posvečujoča milost dela dušo čudovito l e p o, lepšo kakor je vse, kar si lepega misliti moreš. Posvečujoča milost dela dušo silno b o g a t o, tako da je vse zlato in srebro proti temu pravi nič. Ona dela dušo nepopisno s r e č n o, ker ima tako dušo Bog rajši, kakor vse na svetu. S smrtnim grehom pa izgubiš posvečujočo milost božjo. O kolika izguba!

Duša je postala po izgubi milosti božje grda, uboga, nesrečna, — Bog jo sovraži, kakor sovraži hude duhove v peklu. Kako se je vse spremenilo. Pred grehom duša vsa lepa, krasna, po grehu ostudna; pred grehom bogata, po grehu revna, uboga; pred grehom srečna, po grehu silno nesrečna; pred grehom jo je Bog ljubil, po grehu jo sovraži; pred grehom si otrok božji, po grehu pa otrok satanov. O kako strašen je vendar smrtni greh! O le smrtnega greha ne!

Dovolj velika in žalostna bi bila že ta izguba, ta škoda, ki ti jo naredi smrtni greh, toda to še ni vse. Smrtni greh ti naredi še veliko več škode.

O r o p a t e n e b e s. Ali veš, koliko so nebesa vredna? Tega ti pač ne more dopovedati noben človek,

da noben angel, kati nebesa so vredna neskončno veliko. Ah, kolika nesreča torej, izgubiti nebesa! Pomisli samo, izgubiti nebesa se pravi: nikdar k Bogu ne priti, nikdar Jezusa in Marije gledati, nikdar se ne z angeli veseliti, nikdar med svetniki biti, to je: nikdar ne srečen biti, celo dolgo večnost nikdar. Strašna beseda: nikdar! Kdor izgubi nebesa, ta izgubi vse. Torej kolika nesreča. Ljubi otrok, ne pusti si vendar vzeti nebes, rajši izgubi denar, ali zdravje, svoje življenje celo, le prelepa nebesa naj bodo tvoja. O le smrtnega greha ne!

Toda še nisem pri kraju z opisovanjem škode, ki ti jo naredi smrtni greh. Smrtni greh ti vzame vse zasluge za nebesa. Misli si, ti si dozdaj vedno lepo živel, služil zvesto Bogu, rad hodil v cerkev, pobožno

molil, rad ubogal, se pridno učil, marljivo delal, vsak mesec svete zakramente prejemal ter se trudil biti ponižen, potrpežljiv, krotak, miroljuben, postrežljiv, usmiljen, — in to vse leta in leta. O, koliko zaslug si si potemtakem že nabral za nebesa in kako lepo krono bi ti Bog v nebesih dal za vse to, ko bi te zdaj poklicala smrt v večnost. Toda če storiš smrtni greh, — o ubogi otrok! tedaj v istem trenutku izgubiš vse te zasluge, ni- maš ničesa več, vse je proč, vse. Ah, nekaj strašnega mora vendar biti smrtni greh.

Končno pa še pride najhujše. Smrtni greh te pripravi gotovo v p e k e l. Kdor samo z enim smrtnim grehom umrje, tega Bog vekomaj zavrže. Pač ni strašnejše besede, kakor biti proklet, biti od Boga veko-

maj zavržen. Od Boga zavržen biti se pravi, nikdar in nikoli ne priti pred Boga, nikdar in nikoli v nebesa. Od Boga zavržen biti se pravi, pah-njen biti tje doli v obupno, nesrečno družbo hudičev in najhujših, najhudo-bnejših ljudi celega sveta. Od Boga zavržen biti se pravi, priti v strašni kraj, kjer je večni jok in škripanje z zobmi; se pravi, biti vekomaj mučen od strašnega ognja, na duši in na telesu vekomaj goreti, pa nikdar zgoreti. Od Boga zavržen biti se pravi, vekomaj si v svojem strašnem trpljenju očitati: sam sem si vsega kriv, saj bi bil lahko v nebesih, pa nisem hotel; sam sem se obsodil v to neizmerno morje večnega trpljenja, kjer ni nobene tolažbe, nobene rešitve, nobenega upanja. Pogubljen biti se torej pravi, biti veko-

maj in vekomaj nedopovedljivo nesrečen. Ljubi moj Bog, v koliko gorje vendar spravi človeka smrtni greh. O le smrtnega greha ne!

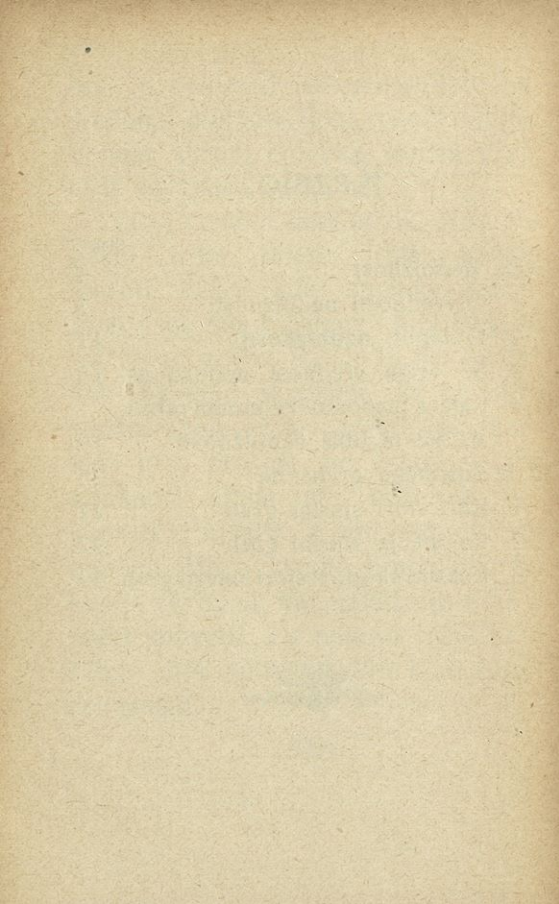
Stori vendar, ljubi otrok, prav pogosto trdni sklep: rajši hočem umreti, kakor kdaj smrtno grešiti. Moli vsak dan k Bogu: Ljubi Bog, le smrtnega greha ne. Če bi pa vendar kdaj bil tako nesrečen, da bi storil smrtni greh, te pri dragoceni Jezusovi krvi prosim, ne ostani v tem strašnem stanu niti trenotek ne! Umreti bi utegnil in biti vekomaj pogubljen. Hitro vstani, obudi popolni kes in skrbi, da kar najhitreje greš k sveti spovedi. Tu ponovi trdni svoj sklep: rajši umreti, kakor kdaj smrtno grešiti.

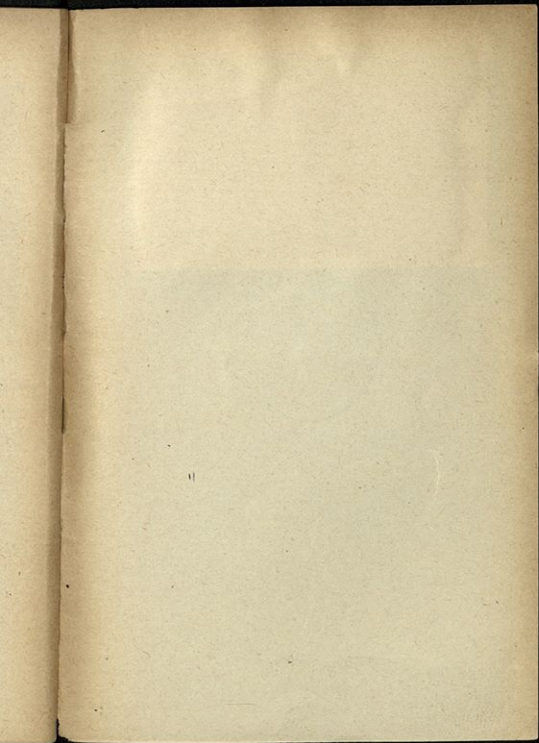

Kazalo.

	Stran.
Sveta nedolžnost	3
1. O vrednosti nedolžnosti	7
2. O lepoti nedolžnosti	11
3. Še večja vrednost nedolžnosti	15
4. Katere pripomočke moraš rabiti, da ne izgubiš nedolžnosti . . .	19
O le smrtnega greha ne!	25
1. Kdo stori smrtni greh	27
2. Kaj pa je smrtni greh	32
3. Kakšno škodo ti stori smrtni greh	39

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS •

00000500287

